

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **ŠPIČÁK spol. s r.o.**, se sídlem Moskevská 640, Česká Lípa, zastoupený JUDr. Oldřichem Filipem, advokátem se sídlem Jiráskova 613, Česká Lípa, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem El. Krásnohorské 2378/4, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 9. 2007, č. j. 59 Ca 4/2006 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 26. 9. 2007, č. j. 59 Ca 4/2006 - 34, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2005, zn. 9974/05-2001-21, žalovaný zamítl odvolání žalobce („stěžovatele“) proti rozhodnutí Celního úřadu Česká Lípa ze dne 12. 9. 2005, zn. 5761/05-1562-021, o zabrání vybraných výrobků a o vrácení dopravního prostředku stěžovateli. Jednalo se o vybrané výrobky (motorovou naftu) a dopravní prostředek, které správní orgán I. stupně předtím zajistil rozhodnutím ze dne 2. 6. 2005, zn. 3405-1562-03.

Stěžovatel napadl dne 9. 1. 2006 uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, kterou krajský soud rozsudkem ze

dne 26. 9. 2007, č. j. 59 Ca 4/2006 - 34, odmítl, přičemž při svém rozhodnutí vycházel z následujících zjištění:

Při místním šetření dne 1. 6. 2005 zjistil správní orgán I. stupně, že v dopravním prostředku ve vlastnictví stěžovatele byly převáženy vybrané výrobky (motorová nafta), a to v množství větším, než je uvedeno v § 4 odst. 3 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Po výzvě správního orgánu I. stupně k prokázání zdanění vybraných výrobků spotřební daní byl správnímu orgánu předložen dodací list č. 240505/1, ovšem nebyl předložen žádný z dokladů uvedených v § 5 zákona o spotřebních daních. Správní orgán proto vydal dne 2. 6. 2005 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a dopravního prostředku dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Proti tomuto rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek a rozhodnutí nabylo právní moci.

V průběhu dalšího správního řízení zjišťoval správní orgán I. stupně, zda stěžovatel dopravoval výrobky zdaněné a kdo je vlastníkem vybraných výrobků. Stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl, že je vlastníkem dopravního prostředku, vybrané výrobky pouze přepravoval, a to s uvedeným dodacím listem, přičemž se domníval, že vlastníkem vybraných výrobků je společnost A-OIL s. r. o.

Po provedeném dokazování dospěl správní orgán k závěru, že dosud předložené doklady neprokazují zdanění vybraných výrobků, které byly dopravovány dopravním prostředkem ve vlastnictví stěžovatele ve větším množství bez potřebných dokladů. Správní orgán I. stupně měl tedy za to, že vlastníkem dopravního prostředku je stěžovatel a osoba, která vlastní přepravované výrobky, není známa. Proto dle § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních vyslovil zabránění vybraných výrobků, při rozhodování o dopravním prostředku zhodnotil, že dopravy vybraných výrobků ve větším množství bez dokladu prokazujícího zdanění se stěžovatel dopustil poprvé a stěžovateli dopravní prostředek vrátil. Žalovaný odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl.

Krajský soud ve svém rozsudku napadeném kasační stížností vycházel z následující argumentace:

Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je k podání žaloby aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu. Za rozhodnutí je považován úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní práva nebo povinnosti pro futuro, přičemž subjektivním právem je právní možnost subjektu chovat se určitým způsobem.

V souzené věci bylo dne 2. 6. 2005 vydáno rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a dopravního prostředku. Dle názoru krajského soudu šlo nepochybně o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť stěžovateli bylo na základě tohoto rozhodnutí znemožněno užívat dopravní prostředek. Žaloba podaná stěžovatelem směřovala podle krajského soudu i proti tomuto rozhodnutí. Krajský soud záměrně ponechal stranou otázku přezkumu tohoto rozhodnutí v rámci odvolacího řízení a běhu lhůt pro podání správní žaloby, neboť rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a dopravního prostředku

trvalo do doby, než bylo pravomocně rozhodnuto o zabrání vybraných výrobků a vrácení dopravního prostředku (§ 42 odst. 9 zákona o spotřebních daních).

V době podání správní žaloby práva a povinnosti účastníků určovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 9. 2005, zn. 5761/05-1562-021, ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 9. 11. 2005, zn. 9974/05-2001-21. Obsahem rozhodnutí bylo zabrání vybraných výrobků (osoba, která vybrané výrobky vlastní, není celnímu úřadu známa) a vrácení dopravního prostředku kontrolované osobě – stěžovateli.

Rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků dle § 42 zákona o spotřebních daních krajský soud vyhodnotil jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., po projednání věci však dospěl k závěru, že stěžovatel není v daném případě aktivně legitimován k podání žaloby, neboť napadeným rozhodnutím nedošlo ke zkrácení žádného jeho práva. Dopravní prostředek byl stěžovateli vrácen, správní orgány dospěly k závěru, že vlastník vybraných výrobků není znám. Stěžovatel může namítat pouze porušení svých práv, nikoli porušení práv dalších osob (tvrzených vlastníků vybraných výrobků). Stěžovatel nebyl rozhodnutími správních orgánů ze dne 12. 9. 2005, zn. 5761/05-1562-021 a ze dne 9. 11. 2005, zn. 9974/05-2001-21, zkrácen na svých právech, návrh byl podán osobou k tomu neoprávněnou (§ 46 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Krajský soud dodal, že nedostatek hmotné legitimace stěžovatele nebyl zcela zjevný, soud proto věc propustil do řízení, projednal a rozhodl rozsudkem tak, jak bylo uvedeno ve výroku rozsudku.

Včasnou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Svou kasační stížnost stěžovatel opíral o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., tedy namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále vady řízení před správním orgánem s tím, že pro tyto vytýkané vady měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, a konečně nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

Stěžovatel byl především přesvědčen o tom, že právní názor krajského soudu ohledně nedostatku jeho aktivní hmotné legitimace je nesprávný a rovněž vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Domnívá se, že nebyly dány zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., když navíc i sám krajský soud poznamenává, že nedostatek hmotné legitimace k podání žaloby nebyl zcela zjevný. Závěry soudu také nelze vztahovat pouze k otázce vlastnictví dopravního prostředku, ale je třeba vzít v úvahu, že zabráním vybraných výrobků, ačkoli nebyly ve vlastnictví stěžovatele, se zasahuje do práv a povinností stěžovatele. Došlo zejména k citelnému zásahu do závazkového vztahu, v rámci něhož se stěžovatel zavázal k přepravě motorové nafty. Stěžovatel poukazoval na to, že nezpochybnitelným vlastníkem vybraných výrobků byla dle jeho tvrzení společnost J.D.TRADE s. r. o., pro kterou bylo zboží určeno, přičemž objednatelem přepravy byla společnost A-OIL s. r. o. Stěžovatel plnil pouze funkci přepravce a rozhodnutí žalovaného jej poškodilo, neboť výše uvedené společnosti se vůči němu domáhaly vrácení – vydání nedoručeného zboží. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že krajský soud postupoval velmi formálně, když převzal skutkové a právní závěry žalovaného a nesprávně vyložil § 65 s. ř. s. stran hmotné legitimace stěžovatele.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně navíc stěžovatel považoval za zmatečné, neboť jemu předcházející rozhodnutí ze dne 2. 6. 2005, zn. 3405/05-1562-03, nebylo podle jeho názoru vydáno dle zákona o spotřebních daních, ale podle zákona č. 185/2004 Sb., o celní správě České republiky (dále jen „zákon o celní správě“), i když se o celní delikt nejednalo. Ustanovení § 5 odst. 3 písm. q) zákona o celní správě stanoví, že celní úřad rozhoduje o zajištění zboží důležitého pro řízení o porušení celních předpisů, přičemž v daném případě se dle stěžovatele nejednalo o porušení celních předpisů.

Rozhodnutí ze dne 12. 9. 2005, zn. 5761/05-1562-021, bylo kromě toho podle stěžovatele změněno pouze textem odůvodnění odvolacího rozhodnutí, což rovněž vede k jeho zmatečnosti, a to také v souvislosti s tím, že ve druhém odstavci je na třetí řádce uvedeno „vrací kontrolované osobě dopravní prostředek“, což je nedostačující a stěžovateli znemožňuje uplatnění dalších prostředků na jeho obranu.

Stěžovatel opětovně zdůrazňoval, že nebyla dostatečně vyřešena otázka vlastnictví vybraných výrobků. Společnost J.D.TRADE totiž výslovně uvedla, že předmětnou motorovou naftu řádně nakoupila a zaplatila, přičemž součástí zaplacené kupní ceny byla i příslušná spotřební daň. Společnost J.D.TRADE navíc podala žalobu na Českou republiku na vydání věci – 32 000 litrů motorové nafty.

Žalovaný v reakci na kasační stížnost uvedl, že se k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a že trvá na argumentech uvedených ve vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Postupoval však přitom i podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. O důvodech kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud uvážil takto:

V návaznosti na svou dřívější judikaturu Nejvyšší správní soud uvádí, že i v případě, kdy jsou stěžovatelem uplatňovány další důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., je-li kasační stížností napadeno usnesení (i když v daném případě se zjevně chybně jedná o rozsudek) o odmítnutí žaloby, přicházejí z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněný pod č. 625/2005 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, www.nssoud.cz).

Rozhodující v dané věci je, že odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal nezákonným. Nejvyšší správní soud má za to, že nebyly splněny podmínky pro postup dle daného ustanovení, podle něhož soud usnesením

odmítné návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje především na svůj rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publikovaný pod č. 1043/2007 Sb. NSS, který v této souvislosti poukázal „na výklad ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř., podle něhož soud usnesením řízení zastaví, jestliže žaloba byla podána opožděně, jestliže byla podána zjevně neoprávněnou osobou ... (uvedený v publikaci *Občanský soudní řád, 5. vydání, strana 1188*). Přestože jde o výklad k ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., a to k ustanovení § 250d odst. 3, obsažené v bývalé části páté, v jeho znění do 31. 12. 2002, lze tento výklad podle Nejvyššího správního soudu použít i ve vztahu k ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť se týká rovněž postupu a výkladu pojmu návrhu, který podala osoba zjevně neoprávněná.

Podle uvedeného výkladu zákonodárce v tomto ustanovení převzal i důvod nedostatku věcné legitimace ke stížnosti, a vyjádřil jej pojmem „neoprávněné osoby“ (po novele „zjevně neoprávněné osoby“). Tím došlo k jistému smísení procesní i hmotné legitimace a je nanejvýš subtilní otázkou, jak oba případy odlišit. Jde tu o to, že žalobce musí být s to, aby tvrdil své právo, které napadeným rozhodnutím mohlo být zkráceno. Jinak řečeno, není-li tu vůbec subjektivní právo žalobce, které by mohlo být rozhodnutím dotčeno, není žaloba přípustná a řízení o ní musí být zastaveno. To je ovšem nekorektní: řízení o žalobě se zastavuje, protože žalobce je neoprávněnou osobou – ale tím je současně řečeno to, co mělo být řečeno až zamítavým rozsudkem ve věci samé, že totiž žalobce nemá ono právo, které v žalobě tvrdí. Soud tak má procesním rozhodnutím rozhodnout věc samu, pod maskou procesní legitimace řešit otázku legitimace věcné. Jinak řečeno: i když materiálně chybí tvrzené subjektivní právo (hmotná legitimace), nechybí tvrzení jako předpoklad procesní (procesní legitimace), a není tedy důvod, aby řízení řádně neproběhlo a neskončilo zamítavým rozsudkem. Pro správné použití tohoto ustanovení by měla být rozhodující úvaha o tom, že zastavení řízení podle § 250d odst. 3 přichází v úvahu tehdy, je-li zřejmé, že je vyloučeno, aby žalobci tvrzené právo vůbec příslušet mohlo (tak například je-li žalobce právnickou osobou a tvrzené právo může podle zákona příslušet jen osobě fyzické, je-li cizincem, ale právo může příslušet jen státnímu občanu, atd.). Řádný postup v řízení a věcné rozhodnutí (zamítnutí žaloby rozsudkem) pak bude namísto při negativní odpovědi na tuto otázku, tedy při zjištění, že tvrzené právo žalobci příslušet zásadně může.

Nejvyšší správní soud pak dále poukazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1995, sp. zn. 6 A 56/94 (SP 145/1997), k výkladu, kdy je žaloba podána osobou zjevně neoprávněnou. Podle uvedeného rozsudku zastavení řízení předsedou senátu proto, že žaloba byla podána osobou neoprávněnou (§ 250d odst. 3 o. s. ř.), nyní odmítnutí návrhu soudem podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podané osobou k tomu zjevně neoprávněnou, přichází v úvahu jen při nedostatku procesní legitimace; u nedostatku legitimace hmotné bude takový postup výjimečný, a to jen tam, kde takový nedostatek je zjiitelný okamžitě, zpravidla již ze žaloby samotné, např. v těch případech, kdy žalobce tvrdí porušení práva, jehož již pojmově vůbec nemůže být nositelem“.

Podobně jako v citovaném případě je i zde Nejvyšší správní soud toho názoru, že v posuzované věci nejde o případ, kdy je nedostatek aktivní legitimace žalobce nesporný a nepochybný. To nakonec výslovně krajský soud uvedl a následně stěžovatel ve své kasační stížnosti zopakoval. V takovém případě je třeba návrh „propustit do řízení“, kdy teprve, vyjde-li najevo nedostatek aktivní legitimace, měl by s ohledem na tuto skutečnost

soud o návrhu rozhodnout rozsudkem, ovšem v tom případě je na místě žalobu zamítnout, nikoli odmítnout. Krajský soud sice z citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu zjevně vycházel, vyložil si ho však nesprávně, když žalobu rozsudkem odmítl. Krajský soud tak v každém případě porušil ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož správní soud usnesením odmítne návrh, byl-li podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Krajský soud namísto toho rozhodl o odmítnutí žaloby rozsudkem, tedy formou, která je vyhrazena meritornímu rozhodnutí správního soudu. Toto procesní pochybení by však samo o sobě nebylo důvodem zrušení rozsudku krajského soudu, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu se nejedná o takovou vadu řízení, která by způsobila zmatečnost rozhodnutí krajského soudu nebo jeho nesrozumitelnost. Krajský soud svůj postup v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnil, byť nesprávně, nejedná se zde o rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním. Zmíněné formální pochybení je tak třeba považovat za jinou vadu řízení před soudem, která však v daném případě neměla vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť je zřejmé, že účastníci řízení nebyli zkráceni na svých právech tím, že soud rozhodl o odmítnutí žaloby rozsudkem, místo toho, aby tak učinil usnesením. Jiná situace by samozřejmě nastala v opačném případě, kdyby soud rozhodoval o věci samé usnesením, kterému by nepředcházelo řádně provedené řízení, jež má vyústit v meritorní rozhodnutí.

Jak již však bylo řečeno, Nejvyšší správní soud neshledal v dané věci podmínky pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a to ani v případě, kdyby tak krajský soud učinil procesně vhodnou formou, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s názorem krajského soudu, že nedostatek aktivní legitimace vyplynul v průběhu řízení před krajským soudem, ani zamítnutí žaloby (rozsudkem) pro tento důvod by tedy nemohlo obstát. Správní orgán v daném případě rozhodl dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních o zajištění vybraných výrobků, které byly v tu dobu v dispozici stěžovatele, neboť dospěl k závěru, že je stěžovatel dopravoval ve větším množství (§ 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních) bez dokladu uvedeného v § 5 cit. zákona, jež by potvrzoval jeho zdanění spotřební daní. Následně pak celní orgán rozhodl dle § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních o zabrání uvedených výrobků, neboť měl za to, že byly prokázány uvedené důvody, které vedly k zajištění těchto výrobků, a zároveň nebylo jednoznačně prokázáno, kdo je vlastníkem těchto výrobků, nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro propadnutí těchto výrobků, ale pro jejich zabrání.

Není pochyb o tom, a nezpochybňoval to ani krajský soud, že rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy takovým úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti osob. § 65 odst. 1 s. ř. s. ovšem pro existenci žalobní legitimace navíc vyžaduje, aby takovým rozhodnutím bylo takto zasahováno právě do práv a povinností žalobce (což samozřejmě nevylučuje, že dané rozhodnutí zároveň zasahuje i do právní sféry jiných osob), zároveň musí žalobce tvrdit, že byl na svých právech tímto rozhodnutím, nebo řízením, kterému mu předcházelo, zkrácen (k těmto otázkám viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaný pod č. 906/2006 Sb. NSS). V daném případě byl právě stěžovatel adresátem rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků, toto rozhodnutí mu bylo doručeno a podal proti němu také opravný prostředek. Tímto rozhodnutím správní orgán stěžovateli uložil veřejnoprávní povinnost strpět konečné odebrání výrobků, které měl před jejich zajištěním ve své

dispozici. Lze plně přisvědčit stěžovateli, že uvedená skutečnost se dále promítla do obchodněprávních vztahů stěžovatele s jinými subjekty, neboť stěžovatel uváděl, že byl přepravcem těchto výrobků, ve splnění jeho závazků vyplývajících z přepravní smlouvy, tedy především v dodání těchto výrobků na místo určení, mu však zabránilo právě jejich zajištění a následné zabránění celním orgánem. Zároveň z žaloby vyplývá, že stěžovatel v žalobě tvrdil přinejmenším zkrácení svých procesních práv v řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Byly tak splněny veškeré podmínky řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a krajský soud se měl tudíž touto žalobou věcně zabývat a přezkoumat zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Pokud tak neučinil a namísto toho žalobu odmítl, je jeho rozhodnutí nezákonné. Kasační námitka opírající se o § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je tedy důvodná.

Nejvyšší správní soud v souladu se shora citovanou judikaturou nehodnotil další kasační body a omezil se na posouzení věci z hlediska § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., případně § 109 odst. 3 s. ř. s. Bude na krajském soudu, aby se v dalším řízení věcně zabýval jednotlivými žalobními námitkami a posoudil jejich důvodnost.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se neztotožnil s názorem krajského soudu, podle něhož žaloba směřovala rovněž proti předcházejícímu rozhodnutí celního orgánu o zajištění předmětných výrobků. Stěžovatel se totiž v žalobním návrhu nedomáhal zrušení tohoto rozhodnutí o zajištění výrobků, pouze upozornil na jeho věcnou souvislost s následným rozhodnutím o zabránění těchto výrobků, jež bylo společně s odvolacím rozhodnutím předmětem žaloby. Pokud by stěžovatel skutečně navrhoval rovněž zrušení rozhodnutí o zajištění, měl by krajský soud povinnost vyčerpat celý předmět řízení a rovněž o takovém návrhu rozhodnout. Pokud by měl krajský soud v takovém případě za to, že nejsou dány podmínky řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění, měl by povinnost žalobu v této části odmítnout, uvedená otázka by se navíc promítla i do okruhu účastníků řízení na straně žalované. V daném případě se však stěžovatel zrušení rozhodnutí o zajištění přímo nedomáhal, předmětem řízení před krajským soudem je tedy pouze rozhodnutí o zabránění výrobků a odvolací rozhodnutí žalovaného v této věci.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2008

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu